

оставила до краката му, послѣ взела другата, третата и останалитѣ и направила сжщото. Слѣдъ това се изгърбила, както правятъ всички котки, и започнала да се трие около краката на селянина и да се глади о тѣхъ. Селянинътъ се вкаменилъ. Той не вѣрвалъ очитѣ си. Тая ли мършава котка е неговата Мара? Тая ли пъргава котка е неговата лѣнива Мара, която искалъ да убива?

„Маро!“ извикалъ той, и котката съ единъ скокъ се намѣрила на рамѣната му и захванала да го глади съ муцуната си по ухото. По това той я позналъ.

Той я занесълъ вкъщи, кждѣто настанала голѣма радостъ. Дѣцата я взели на ръцѣ, милвали я и я питали постоянно, кждѣ е била досега. Мара, макаръ да мяукала силно, тѣ не разбирали езика ѝ. Майката донесла една паничка млѣко. Мара се зарадвала. Скочила отъ кревата и излочила млѣкото. Такава госба тя не била яла отдавна. Отсега нататѣкъ почнали да ѝ даватъ само млѣко. Месо сама си доставяла. Скоро кжщата се очистила отъ мишки. Тогава Мара захванала да походва и у съсѣдитѣ, които я посрѣщали съ радостъ и често нагостявали съ млѣко. Но на своя стопанинъ тя останала вѣрна. Живѣла въ кухнята, играла съ дѣцата, помагала на майката да преде, а стопанина си радвала като изтрѣбила всички мишки.

